



ת"פ 27417/06/16 - מדינת ישראל נגד ניסים לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 27417-06-16 מדינת ישראל נ' לוי
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

ניסים לוי

ע"י ב"כ עו"ד תמר נבו ועו"ד יוהנה לרמן

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם וחלי חזן (להלן: "חלי"), היו בעבר בני זוג ולהם ילד משותף. במהלך שיחת טלפון עם העובדת הסוציאלית לימור פורת (להלן: "המתלוננת"), איים עליה הנאשם בכך שאמר לה שאם בת הזוג לא תיתן לו לראות את הילד, הוא יפגע בה ואין לו בעיה לשבת בכלא על זה כל החיים.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, ולפיכך נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננת, גובה הודעת הנאשם, חלי, וכן הוגשה הודעת הנאשם.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם והוגש מזכר.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה טענה כי יש לתת אמון מלא בעדותה של המתלוננת, עובדת סוציאלית אשר טיפלה בבנו של הנאשם ובחלי, ועמדה בקשר אף עם הנאשם. בנוסף, העידה חלי כי המתלוננת אכן סיפרה לה לאחר

השיחה על איומים בהם נקט הנאשם במהלך שיחת הטלפון.

לעומתה, הנאשם מסר גרסה מתפתחת, משתנה ובעלת סתירות.

ב"כ הנאשם טענה, כי יתכן שהנאשם התבלבל במהלך עדותו בין שיחות רבות שערך עם המתלוננת, אך לא איים עליה. לגבי עדות המתלוננת, טענה כי יתכן והטיפול הבעייתי שנתנה לבנו של הנאשם, אשר מצבו התדרדר, גרם לה להסתיר את הדברים שנאמרו על ידו וכן למערכת יחסים שהביאה אותה להתלונן על האיומים.

דין והכרעה

4. המתלוננת העידה על האיומים המפורטים בכתב האישום, אותם אמר הנאשם בשיחת טלפון איתה, בה הביע את כעסו על חלי בשל הסדרי ראיית בנם המשותף (עמ' 14 ש- 24-28 לפרוט'). בהתאם לעדותה, ניסתה להרגיעה את הנאשם, להבהיר לו שמדובר באיומים, אך הנאשם לא נרגע. בעקבות השיחה, דיברה עם חלי, עדכנה אותה לגבי תוכנה, אך לאחר שנוכחה לדעת כי חל לא מתלוננת במשטרה, ולאחר התייעצות במקום העבודה - הגישה את התלונה בחלוף מספר ימים (עמ' 15 ש- 18-28 לפרוט').

המתלוננת הותירה עלי רושם אמין ומהימן, לא הפריזה בעדותה, תיארה את מהלך הדברים בצורה עניינית ומקצועית, ואף הסבירה מדוע התלונה הוגשה על ידה באיחור של מספר ימים. הסבר זה, ממנו עולה כי ניגשה בעצמה למסור תלונה רק כמוצא אחרון (עמ' 21 ש- 18-24 לפרוט'), מחזק את "ענייניות" עדותה, וחוסר רצונה לגרום לנזק לצדדים אלא למנוע את הסכנה הנובעת מאותם איומים.

חיזוק לעדות זו, ניתן למצוא בעדותה של חלי, אשר העידה כי המתלוננת אכן סיפרה לה על האיומים מצדו של הנאשם, כפי שהעידה המתלוננת. יש לציין, כי לא מצאתי סתירה בין דברי המתלוננת, לפיה הנאשם אמר לה שיפגע בחלי ולא אכפת לו לשבת בכלא על כך, לבין עדותה של חלי, לפיה נאמר לה על ידי המתלוננת כי הנאשם אמר שירצח אותה. בשני המקרים מדובר בפגיעה קשה בחלי, במילים דומות אך לא זהות, דברים שנאמרו לפני כשנתיים. יש עוד לציין בהקשר זה, כי בהחלט יתכן שהמתלוננת לא השתמשה באותן מילים מדויקות ששמעה, כשהעבירה את רוח הדברים לחלי. כך או אחרת, אין מדובר בסתירה העומדת בשורשו של הדבר. אני מוצא בעדותה של חלי, אשר הבהירה היטב כי לא הייתה מעוניינת להעיד בבית המשפט, משום חיזוק לעדותה של המתלוננת.

5. ב"כ הנאשם ביקשה לערער את עדותה של המתלוננת, תוך חקירתה הנגדית בשאלה האם הנאשם התריע בפניה לגבי שימוש שעשתה חלי בבנם המשותף, על מנת להחדיר סמים לכלא בו שהה באותה עת בן זוגה החדש. המתלוננת לא פסלה את הדברים (נתון נוסף המחזק את עדותה), אך הבהירה כי לא עלתה טענה ספציפית מצד הנאשם לגבי ביקור מסוים, סמים, אלא טענה כללית ולא משהו הניתן לבדיקה (עמ' 22 ש- 1-5 לפרוט').

עדותיו של הנאשם בסוגיה זו, אשר נועדה לבסס לכאורה את המוטיבציה של המתלוננת להעיד כנגדו על איומים שלא נאמרו, שומטת את הבסיס למתן אמון בדבריו. הנאשם סיפק מספר גרסאות סותרות בסוגיה זו, אשר השתנו שוב ושוב לאורך עדותו בבית המשפט. תחילה, העיד כי הרקע היה שיחה שערך עם חלי, לאחר ששמע מבנם שהיא לוקחת אותו לביקור בן זוגה בכלא. במהלך אותה שיחה, אמר לה שיש לו "תיק", הוא חושש שירצה מאסר, ושאל אותה מה היא עושה. לטענתו, חלי השיבה כי היא "מכניסה" לבן זוגה סבוטקס לכלא, אותו הוא מחליף כדבר בעל ערך (עמ' 26 ש- 12-15 לפרוט'). הנאשם טען, כי בעקבות ידיעות אלה, פנה אל המתלוננת והתלונן על כך שחלי משתמשת בבנם לשם החדרת סמים לכלא (עמ' 26 ש- 21-22 לפרוט'). יצוין, כי חלי לא נשאלה דבר על כך במהלך חקירתה הנגדית, עובדה הפוגעת בגרסת הנאשם.

לאור חשיבות סוגיה זו, נשאל הנאשם האם העלה זאת בפני החוקר, והשיב כי אכן אמר לחוקר לגבי הסמים. כשעומת עם הודעתו, שם לא נכתב דבר לגבי כך, תיקן והעיד ש"**אמרתי לשוטר שמשו לא נראה לי שם**" (עמ' 28 ש- 33 לפרוט'). לאחר סתירה משמעותית, שתפורט להלן, חזר בו הנאשם מדברים אלה ושב אל גרסתו הקודמת, כשהעיד: "**אמרתי לחוקר בגלל שאני מסרב שהוא ילך לפנימייה בקריית גת ואני מסרב שהיא תיקח את הילד לבית הסוהר אז התחיל הבלגן עם לימור...**" (עמ' 31 ש- 1-2 לפרוט').

בהמשך, חזר בו הנאשם מכל אותו "סיפור רקע", והעיד ש"**רק אחרי שהשתחררתי דיברתי איתה על העניין הזה, ידעתי שהילד הולך איתה לבית הסוהר רק אחרי שנחקרתי והשתחררתי. הילד סיפר לי שהוא בא אליי, זה היה אחרי שהשתחררתי מהחקירה**" (עמ' 29 ש- 1-3 לפרוט'). גרסה זו, השומטת את הקרקע סביב אותה מוטיבציה נטענת לתלונת המתלוננת, לא הייתה גרסתו האחרונה של הנאשם בנושא זה: בהמשך, כשעומת עם השאלה לגבי אינטרס כלשהו של המתלוננת לומר שאיים עליה, ביקש לחזור לאותו הסבר, תוך שינוי חוזר של מהלך הדברים: "**לא בעצם לא, דיברתי עם חלי קודם ושאלתי למה היא לוקחת את הילד לבית סוהר**" (עמ' 29 ש- 15-16 לפרוט'). ראו עוד בעמ' 30 ש- 26-27 לפרוט').

התנהלות זו של הנאשם במהלך עדותו, אינה מאפשרת גיבוש גרסה מסוימת, ויש בסתירות בעדותו כדי לפגוע באמון שניתן לתת בעדותו.

אף אופי השיחה, כפי שעלה בגרסתו בבית המשפט, אינו עולה בקנה אחד עם ההגיון והשכל הישר: הנאשם טען כי "**לימור התקשרה אליי ושאלה אם אימתי עליה ואמרתי על מה היא מדברת בכלל מה זה אימתי?... אמרתי לה נניח שאני אגיד לך כן אז נמשיך בשיחה, ניתקה את הטלפון וזהו**" (עמ' 27 ש- 11-21, וכן עמ' 32 ש- 6-7 לפרוט'). יודגש, כי גרסה זו כלל לא הופיעה בהודעתו של הנאשם בתחנת המשטרה.

בחינת הדברים מעלה, שלא ברור מדוע המתלוננת תתקשר אל הנאשם, ללא כל רקע קודם, וללא כל סיבה נראית לעין, ותשאל אותו האם איים עליה, כאשר מדובר לכאורה באיומים שנאמרו לאוזניה שלה.

6. לאור כל האמור לעיל, אני מוצא את עדות המתלוננת אמינה ומהימנה, עדות לה חיזוק בעדותה של



חלי, ולעומת זאת איני נותן אמון בגרסת הנאשם.

הדברים שהטיח הנאשם במתלוננת, חדים וברורים, ומהווים איומים בהתאם למבחני הפסיקה. יודגש, כי היסוד הנפשי הנדרש מתקיים, כאשר הכוונה ברורה מאופי הדברים שנאמרו, בנסיבות והרקע שפורטו לעיל, ובנוסף - כאשר המתלוננת אף הדגישה באזני הנאשם שמדובר באיומים. לנאשם היתה מודעת בדבר הפחדתה של המתלוננת, ולכל הפחות - צפיות ברמת הסתברות גבוהה, שדבריו יפחידו את המתלוננת (ראו לגבי איומים על עובדת סוציאלית, בפגיעה בבת הזוג, רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, (2006)).

לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירת איומים.

ניתנה היום, ז' שבט תשע"ח, 23 ינואר 2018, במעמד הצדדים